

Innst. S. nr. 128

(2007-2008)

Innstilling til Stortinget fra familie- og kulturkomiteen

Dokument nr. 8:93 (2006-2007)

Innstilling fra familie- og kulturkomiteen om representantforslag fra stortingsrepresentantene Trine Skei Grande, Gunnar Kvasshem og Gunvald Ludvigsen om tiltak for å gjøre adopsjonsprosessen enklere

Til Stortinget

SAMMENDRAG

Norge har i dag samarbeidsavtaler med en rekke land for adopsjon. Hovedvekten av barna kommer fra Kina, Nepal, India og Etiopia. Landene som frigir barn til adopsjon, bestemmer selv reglene.

Tre organisasjoner er i dag godkjent av Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet: Verdens barn, Inor-Adopt og Adopsjonsforum.

Det er en trend som går mot adopsjon av barn til utlandet i takt med nasjonalstatens bedrede forhold innad. Dette betyr at dersom man ønsker å legge til rette for adopsjon, må det stadig inngås nye avtaler med land der det er behov.

Forslagsstillerne ønsker et mindre rigid regelverk for potensielle adoptivforeldre. Man opplever i dag at reglene blir stadig strengere.

Det er, etter forslagsstillernes mening, urimelig å legge opp til et regelverk som automatisk utelukker store deler av befolkningen.

Foreldre som velger å ta seg av barn som allerede er satt til verden, må få like gode økonomiske vilkår som biologiske foreldre. Adoptivforeldre bør få samme permisjonsrettigheter som biologiske foreldre. Det bør heller ikke være en økonomisk byrde å adoptere.

Forslagsstillerne fremmer følgende forslag:

I

Stortinget ber Regjeringen legge til rette for at prosessen rundt adopsjon skal bli mindre byråkratisk og mer forutsigbar, og ber samtidig Regjeringen legge til rette for at Norge skal søke å inngå samarbeidsavtaler med flere land og at staten skal ha en mer aktiv rolle i forberedelse av nye avtaler.

II

Stortinget ber Regjeringen øke adopsjonsstøtten til 1 G."

KOMITEENS MERKNADER

Komiteen, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Gunn Karin Gjøl, Britt Hildeng, Synnøve Brenden Klemetrud og Tove Karoline Knutsen, fra Fremskrittspartiet, Ulf Erik Knudsen og Karin S. Woldseth, fra Høyre, Olemic Thommessen, fra Sosialistisk Venstreparti, May Hansen, fra Kristelig Folkeparti, lederen May-Helen Molvær Grimstad, fra Senterpartiet, Trond Lode, og fra Venstre, Trine Skei Grande, mener forslaget fra stortingsrepresentantene Trine Skei Grande, Gunnar Kvasshem og Gunvald Ludvigsen om tiltak for å gjøre adopsjonsprosessen enklere, tar opp en svært viktig problemstilling, som det bør settes fokus på.

Komiteen deler forslagsstillernes syn i at adopsjon av barn ikke kan ansees å være en menneskerett, men så lenge det finnes mange barn i verden som ikke har omsorgspersoner, er det grunn til at vi som lever i et vestlig land med høy levestandard gjør det vi kan for å legge til rette for adopsjoner.

Komiteen merker seg at det er en trend som viser at adopsjon av barn til utlandet reduseres i takt med nasjonalstatens bedre forhold innad. Dette betyr at dersom man ønsker å legge til rette for adopsjon til Norge, må det stadig inngås nye avtaler med land der det er behov.

Komiteen merker seg at det kan oppfattes slik at regelverk for potensielle adoptivforeldre blir stadig mer rigid. Man opplever i dag at reglene blir stadig strengere og at muligheter for adopsjon kobles sammen med ulike faktorer som utdanning, inntekt, alder, helserisiko etc.

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet, viser til at når retningslinjene for godkjenning av adoptivforeldre legger vekt på god fysisk og psykisk helse, er dette av hensyn til barnets beste. Dette vil spesielt være viktig med tanke på at foreldrene skal kunne gi god omsorg til et barn som eventuelt har spesielle behov, og som dermed vil kreve ekstra oppfølging i mange år framover. Flertallet peker imidlertid på at retningslinjene understreker at foreldre skal utgjøre en omsorgsenhet, og at man i vurderingen av søkerens egnethet som adoptivforeldre skal ta hensyn til dette. Flertallet er tilfreds med at regelverket for godkjenning av adoptivforeldre åpner for stor grad av skjønn og individuell vurdering av de aktuelle søkerne, i henhold til ulike parametre som utdanning, alder, inntekt osv. Flertallet vil peke på at en relativt stor del av adopsjonssøknadene blir innvilget. I 2006 ble i alt 1 071 saker, ifølge Bufdir, behandlet i regionene, med en avslagsprosent på kun ca. 9 pst.

Flertallet merker seg at engangsstønad for 2007 ved adopsjon utgjør kr 38 320, og legger til grunn at Regjeringen vurderer adopsjonsstøtten i forbindelse med de årlige budsjettprosesser.

Flertallet viser for øvrig til statsrådets brev om saken (vedlegg).

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet, Høyre, Kristelig Folkeparti og Venstre mener det kan synes urimelig for noen å legge opp til et regelverk som automatisk utelukker store deler av befolkningen. Disse medlemmer mener videre det er viktig å se paret som helhet og ikke utelukke paret fordi en av dem ikke fullt ut oppfyller dagens forutsetninger om utdanning, inntekt, alder og helse.

Disse medlemmer mener også det er grunn til å sette fokus på de økonomiske vilkår for adoptivforeldre. Disse medlemmer konstaterer at adopsjonsstøtten har variert fra år til år - de siste 10-15 år. Dette gir en viss grad av usikkerhet for de parene som går inn i en adopsjonsprosess.

Komiteen viser til høringsuttalelse fra adopsjonsforeningene InorAdopt, Adopsjonsforum og Verdens Barn av 13. november 2007 (Vedlegg). De nevnte foreningene er de tre norske adopsjonsforeninger som har godkjenning for å drive adopsjonsformidling. Komiteen viser også til at komiteen har avholdt åpen høring i denne saken der de nevnte foreninger møtte.

Komiteen viser for øvrig til brev fra statsråd Karita Bekkemellem av 26. september 2007. (Vedlegg).

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet viser til at disse medlemmer tidligere har tatt til orde for at homofile ikke skal kunne få adoptere. Disse medlemmer merker seg at ingen land godkjenner adopsjon i slike tilfeller, og at det er en betydelig kø av heterofile par som står i kø for å få adoptere.

Disse medlemmer viser til at Fremskrittspartiet har programfestet at man er imot at homofile skal få adoptere, først og fremst av hensyn til hva som er det beste for barna. Fremskrittspartiet mener det er å foretrekke at barn vokser opp med omsorgspersoner av forskjellig kjønn.

Disse medlemmer foreslår:

"Stortinget ber Regjeringen legge til grunn for sitt arbeid at homofile ikke skal kunne godkjennes som adoptivforeldre."

Komiteens medlem fra Kristelig Folkeparti vil understreke at spørsmålet om homofile og lesbiske skal få muligheten til å bli vurdert som adoptivforeldre ikke dreier seg om hvorvidt disse gruppene har like god omsorgsevne som andre, noe de selvsagt har. Dette medlem mener spørsmålet handler om stabiliteten i samlivet og hvilken vekt man tillegger det å ha både mor og far som rollemodeller for barns identitetsutvikling i sitt daglige oppvekstmiljø. Dette medlem vil understreke at mange barn har en god oppvekst uten å ha både en far og en mor hos seg. Likevel er det noe annet å anse alternative familiekonstellasjoner som likestilte ordninger og som like ønskelige på barnas vegne.

Dette medlem viser til at SSB-forsker Turid Noack har foretatt en studie av forekomsten av skilsmisser i registrerte partnerskap og ekteskap (Samfunnsspeilet nr. 6/2005). Hun konkluderer på følgende måte:

"Analysen av det svenske materialet viste en betydelig overrisiko for skilsmisse i registrerte partnerskap i forhold til ekteskap. (...) En rekke skilsmissestudier finner at ektepar med barn er mer beskyttet mot skilsmisse enn barnløse par, og at barn betyr mer i så måte jo yngre de er. Siden det er langt mindre vanlig med barn blant partnere enn blant

gifte, var det tenkelig at mye av forskjellen i skilsmisserisiko lå nettopp her. (...) Også de barnløse lesbiske og homofile partnerskapene hadde imidlertid betydelig overrisiko for skilsmisse sammenliknet med barnløse ektepar. Enten vi så på alle par eller bare barnløse par og kontrollerte for de samme bakgrunnsliggende faktorene, var overrisikoen for skilsmisse sammenliknet med ektepar den samme, det vil si om lag tre ganger så stor for de lesbiske parene og om lag halvannen gang så stor for menn i registrerte partnerskap."

Dette medlem mener adopsjonsreglene må ha fokus på det optimale for barnet, og da må stabilitet i samlivet veie tungt. Dette medlem vil samtidig påpeke at ved å gi homofile og lesbiske en generell rett til å bli vurdert som adoptivforeldre på lik linje med heterofile par, kommer norsk lovgivning i strid med den europeiske konvensjonen om adopsjon.

På denne bakgrunn fremmer dette medlem følgende forslag:

"Stortinget ber Regjeringen legge til grunn at barn som adopteres, skal ha rett til en mor og en far."

Forenkling av prosessen

Komiteen viser til at slik saksgangen i dag er lagt opp, får adoptivsøkere et forhåndssamtykke til adopsjon i Norge før saken sendes til utlandet. Før slikt samtykke kan gis, må søkerne utredes av barnevernet i kommunen de tilhører.

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet, vil understreke at behandling av den enkelte adopsjonssøknad i stor grad baseres på individuell vurdering og skjønn, selv om retningslinjene i adopsjonsloven skal legges til grunn for behandlingen. For å ivareta barnets beste må de aktuelle faginstanser ta mange ulike avveininger gjennom en grundig gjennomgang og vurdering av de aktuelle søkerne. Flertallet understreker at en slik saksbehandling er viktig for at det enkelte adoptivbarn kan gis de beste muligheter i sin nye familie.

Flertallet er imidlertid enig med forslagsstilerne i at man i saksbehandlingen både i barnevernsarbeid generelt og i adopsjonssaker kan oppnå gode synergier gjennom bedre samhandling og koordinering. Flertallet vil peke på at f.eks. interkommunalt samarbeid innen barnevernet har vist seg å forbedre saksbehandlingen både kvalitativt og i forhold til tidsbruk. Flertallet legger til grunn at Regjeringen i sin gjennomgang av saksfeltet vil se på mulige tiltak for å korte ned saksbehandlingstiden for adopsjonssøkere, og understreker at kommunene også i

disse sakene må følge alminnelige regler for saksbehandling i forvaltningsloven.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet, Høyre, Kristelig Folkeparti og Venstre viser til at foreningene har opplyst at mange kommuner er så små, eller har så høy utskifting av sosialarbeidere, at det ikke finnes tilstrekkelig kompetanse til hva en slik rapport bør inneholde. Bufetat region øst, som er den desidert største regionen, har tidligere informert om at de sender nær 30 prosent av utredningene i retur til barnevernet fordi sosialrapporten er mangelfull. Disse medlemmer mener dette viser at kompetansen bør heves - og at det kan være gevinster ved utstrakt interkommunalt samarbeid på dette felt.

Disse medlemmer merker seg også at det er svært stor forskjell i behandlingstiden, ettersom belastningen hos barnevernet varierer fra kommune til kommune. Disse medlemmer mener det er uakseptabelt at det i noen kommuner er eksempler på ventetid på over 1 år før man har kunnet starte utredningen av om familien kan godkjennes. I tillegg kommer selve utredningstiden (ofte 3-6 måneder) og behandlingen hos Bufetat (3-6 måneder). Ofte har søkerne brukt mange år på å forsøke å få et etterlengtet barn. For slike er en lang saksbehandling en ekstra påkjenning og dermed ikke akseptabelt.

Disse medlemmer mener det bør legges til grunn en maksimal behandlingstid for utredning av adoptivsøkere. Erfaringsmessig har barnevernet mange steder stor belastning, og utredning av adoptivsøkere er ett av de få områdene der det ikke er noe krav til maksimal behandlingstid. Disse medlemmer har stor forståelse for at andre saker innen barnevernet prioriteres. Disse medlemmer mener likevel at de nevnte behandlingstidene er for lange. Det bør legges til grunn at den normale saksbehandlingstiden bør være 9 måneder og at den ikke skal kunne overstige 12 måneder fra saken er sendt inn til man har et klart svar.

Disse medlemmer foreslår at det legges til grunn en maksimal utredning av adoptivsøkere og fremmer følgende forslag:

"Stortinget ber Regjeringen legge til rette for en maksimal behandlingstid på 9 måneder for adopsjonssøkere."

"Stortinget ber Regjeringen legge til rette for at det blir mulig å søke om adopsjon uavhengig av land som er godkjent."

Komiteens medlemmer fra Kristelig Folkeparti og Venstre fremmer følgende forslag:

"Stortinget ber Regjeringen legge til rette for prøvoadopsjon før formidlingstillatelse gis."

"Stortinget ber Regjeringen øke driftsstøtten for adopsjonsforeningen eller subsidiært ta et større ansvar for utvikling av nye land i forhold til adopsjon."

"Stortinget ber Regjeringen legge til rette for at døve adopsjonsforeldre gis rett til gratis tolk ved adopsjonsreise."

"Stortinget ber Regjeringen legge til rette for at prosessen rundt adopsjon skal bli mindre byråkratisk og mer forutsigbar, og ber samtidig Regjeringen legge til rette for at Norge skal søke å inngå samarbeidsavtaler med flere land og at staten skal ha en mer aktiv rolle i forberedelse av nye avtaler."

"Stortinget ber Regjeringen øke adopsjonsstøtten til 1 G."

Komiteens medlem fra Venstre fremmer følgende forslag:

"Stortinget ber Regjeringen legge til rette for at det er barnets beste som er avgjørende når adoptivforeldre vurderer og ikke adopsjonssøkers legning eller potensiell sykdomsrisiko."

Godkjenningprosessen i forhold til land

Komiteen viser til at foreningene påpeker at det er et problem at norske myndigheter krever at søkere kun kan godkjennes for adopsjon fra ett bestemt land. Dette må søkerne ta stilling til i starten av prosessen. Ettersom det ofte tar svært lang tid før søkerne får sin forhåndsgodkjenning, kan mye ha endret seg i utlandet i mellomtiden. Dersom søkerne da må bytte land, må de tilbake til Bufetat for å få ny godkjenning for et nytt land, og de må også få skrevet ut ny informasjon i sosialrapporten.

Komiteen finner adopsjonsforeningenes forslag om at det må være mulig å søke om adopsjon uavhengig av land interessant. Etter godkjenningen i Norge må søkerne uansett ta stilling til hvilket land søknaden skal sendes til.

Komiteen ser også at en annen grunn til at søkerne bør godkjennes uavhengig av land, er at det stilles mange krav til søkerne fra utlandet, og ikke alle opplysninger fremgår før sosialrapporten foreligger. Det vil derfor være langt enklere å ta stilling til hvilket land som passer best for den enkelte familie når sosialrapporten foreligger.

Komiteen mener derfor at foreningenes forslag bør utredes i den gjennomgangen som departementet skal foreta av adopsjonsfeltet.

Nye samarbeidsland for adopsjon

Komiteen merker seg at pr. i dag kommer det flest adopterte barn fra Kina, Colombia og Sør-Korea.

Komiteen er enig med adopsjonsforeningen i at når det gjelder våre samarbeidsland for adopsjon, er det viktig at norske myndigheter opprettholder en grundig kontroll med prosessen i barnas opprinnelsesland. Komiteen understreker at det samtidig er viktig å anerkjenne opprinnelseslandenes rett til selv å stille krav til norske familier som skal adoptere barn fra deres land.

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet, understreker at det er de godkjente organisasjonene for adopsjonsformidling som på bakgrunn av sin kunnskap om feltet har rett til å inngå samarbeid om adopsjon med ulike land. Det er deretter myndighetene, gjennom Bufdir, som skal gi en eventuell formidlingstillatelse. Flertallet merker seg at avslag på søknad om slik tillatelse har vært begrunnet ut fra usikkerhet knyttet til ivaretagelse av barnets interesser i det aktuelle land, og også i enkelte tilfeller tvil om adopsjonssøkernes sikkerhet. Flertallet er enig i at det bør føres en forsvarlig praksis med hensyn til formidlingsgodkjenning i forhold til land der rettssikkerheten ikke er tilstrekkelig dokumentert. Flertallet vil imidlertid peke på at utenlandsadopsjon er regulert gjennom Haag-konvensjonen, og at Regjeringen tar opp ulike temaer knyttet til barns rettigheter og vern av barn i internasjonale drøftinger. Flertallet er tilfreds med dette og støtter at slike spørsmål reguleres gjennom internasjonale avtaler og konvensjoner.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet, Høyre, Kristelig Folkeparti og Venstre ser det som viktig at norske myndigheter legger til rette for at adopsjonsforeningene skal kunne starte et samarbeid med nye land. Disse medlemmer har her merket seg adopsjonsforeningenes ønsker om at det blir enklere for foreningene å gjennomføre prøvesaker før formidlingstillatelse gis.

Kostnadene ved adopsjon

Komiteen merker seg at adopsjonsforeningene opplyser at gjennomsnittlig kostnad for internasjonal adopsjon ligger på 100 000 til 150 000 kroner (inkludert hentereise). Denne kostnaden er, ifølge foreningene, økende. Adoptivforeldrene dekker i dag en stor del av kostnaden på egen hånd.

Komiteen har merket seg at adopsjonsforeningene ønsker at adopsjonsstøtten økes til 1 G (folketrygdens grunnbeløp).

Oppsummering

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet, er tilfreds med at Regjeringen har bebudet en generell og helhetlig gjennomgang av adopsjonsfeltet, med tanke på å forbedre adopsjonsprosessene og sikre både adopsjonssøkere og adoptivbarns rettigheter. Norges ratifikasjon av Haag-konvensjonen om vern av barn og samarbeid ved internasjonale adopsjoner, er et av mange viktige tiltak som allerede er iverksatt. Tilbud om adopsjonsforberedende kurs for førstegangssøkere og nye regler for stebarnsadopsjon i registrert partnerskap er gode tiltak som er satt inn for å styrke adoptivfamiliene.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet, Høyre, Kristelig Folkeparti og Venstre mener det er grunn til å legge til rette for at prosessen rundt adopsjon skal bli mer forutsigbar, og ber i den forbindelse Regjeringen legge til rette for klare frister for saksbehandlingen.

Disse medlemmer mener at Norge skal søke å inngå samarbeidsavtaler med flere land, og Regjeringen bes vurdere om staten kan ha en mer aktiv rolle i forberedelse av nye avtaler.

Disse medlemmer mener også at de økonomiske rammene for adopsjon bør bli mer forutsigbare, og ber Regjeringen i den forbindelse vurdere om adopsjonsstøtten kan knyttes til folketrygdens grunnbeløp.

Disse medlemmer er bekymret for at regelverk for potensielle adoptivforeldre ser ut til å bli stadig mer rigid. Disse medlemmer mener at et par for eksempel kan bli utmerkede adoptivforeldre selv om den ene av foreldrene ikke er i en ideell alder, eller har en sykdom. Disse medlemmer ber om at regelverket på dette felt gjennomgås med sikte på å se paret som helhet, og ikke utelukke paret fordi en av dem ikke fullt ut oppfyller dagens forutsetninger.

Komiteen viser for øvrig til brev fra statsråd Karita Bekkemellem av 26. september 2007 (vedlegg). Statsråden konkluderer blant annet med at det er flere forhold som tilsier at det er grunnlag for å foreta en helhetlig gjennomgang av adopsjonsfeltet - og foreta en nærmere drøfting av de ulike sidene av saken. Komiteen deler dette syn og ser frem til at en slik sak blir lagt frem for Stortinget på egnet måte.

FORSLAG FRA MINDRETALL

Forslag fra Fremskrittspartiet, Høyre, Kristelig Folkeparti og Venstre:

Forslag 1

Stortinget ber Regjeringen legge til rette for en maksimal behandlingstid på 9 måneder for adopsjonssøkere.

Forslag 2

Stortinget ber Regjeringen legge til rette for at det blir mulig å søke om adopsjon uavhengig av land som er godkjent.

Forslag fra Fremskrittspartiet:

Forslag 3

Stortinget ber Regjeringen legge til grunn for sitt arbeid at homofile ikke skal kunne godkjennes som adoptivforeldre.

Forslag fra Kristelig Folkeparti og Venstre:

Forslag 4

Stortinget ber Regjeringen legge til rette for at prosessen rundt adopsjon skal bli mindre byråkratisk og mer forutsigbar, og ber samtidig Regjeringen legge til rette for at Norge skal søke å inngå samarbeidsavtaler med flere land og at staten skal ha en mer aktiv rolle i forberedelse av nye avtaler.

Forslag 5

Stortinget ber Regjeringen øke adopsjonsstøtten til 1 G.

Forslag 6

Stortinget ber Regjeringen legge til rette for prøveadopsjon før formidlingstillatelse gis.

Forslag 7

Stortinget ber Regjeringen øke driftsstøtten for adopsjonsforeningen eller subsidiært ta et større ansvar for utvikling av nye land i forhold til adopsjon.

Forslag 8

Stortinget ber Regjeringen legge til rette for at døve adopsjonsforeldre gis rett til gratis tolk ved adopsjonsreise.

Forslag fra Kristelig Folkeparti:

Forslag 9

Stortinget ber Regjeringen legge til grunn at barn som adopteres, skal ha rett til en mor og en far.

Forslag fra Venstre:*Forslag 10*

Stortinget ber Regjeringen legge til rette for at det er barnets beste som er avgjørende når adoptivforeldre vurderes, og ikke adopsjonssøkers legning eller potensiell sykdomsrisiko.

KOMITEENS TILRÅDING

Komiteen viser til dokumentet og til sine merknader, og råår Stortinget til å gjøre slikt

vedtak:

Dokument nr. 8:93 (2006-2007) - representantforslag fra stortingsrepresentantene Trine Skei Grande, Gunnar Kvasheim og Gunvald Ludvigsen om tiltak for å gjøre adopsjonsprosessen enklere - vedlegges protokollen.

Oslo, i familie- og kulturkomiteen, den 5. februar 2008

May-Helen Molvær Grimstad

leder

Ulf Erik Knudsen

ordfører

Vedlegg**Brev fra Barne- og likestillingsdepartementet v/statsråden til familie- og kulturkomiteen, datert 26. september 2007****Dokument nr. 8:93 (2006-2007) om tiltak for å gjøre adopsjonsprosessen enklere****1 Innledning**

Jeg viser til Dokument nr. 8: 93 (2006-2007) om tiltak for å gjøre adopsjonsprosessen enklere.

I forslaget heter det:

I

"Stortinget ber Regjeringen legge til rette for at prosessen rundt adopsjon skal bli mindre byråkratisk og mer forutsigbar, og ber samtidig Regjeringen legge til rette for at Norge skal søke å inngå samarbeidsavtaler med flere land og at staten skal ha en mer aktiv rolle i forberedelse av nye avtaler.

II

Stortinget ber Regjeringen øke adopsjonsstøtten til 1 G."

Slik jeg vurderer forslaget, er det knyttet til særlig tre hovedspørsmål. Forslaget reiser spørsmålet om behovet for endringer i behandlingen av søknad om adopsjon av barn fra utlandet. Videre reiser forslaget spørsmålet om hvilken rolle norske adopsjonsmyndigheter bør ha når det gjelder å etablere samarbeid med utenlandske myndigheter for å legge til rette for adopsjonsformidling av barn fra utlandet til Norge. Endelig tar forslaget opp spørsmålet knyttet til adoptivforeldres økonomiske rettigheter.

2 Generelt om våre internasjonale forpliktelser

Norske myndigheter har sett det som en viktig oppgave å legge forholdene til rette for forsvarlige ordninger når det gjelder både innenlands- og utenlandsadopsjon. Gjennom FNs barnekonvensjon og Haagkonvensjonen om vern av barn og samarbeid ved internasjonale adopsjoner (Haagkonvensjonen) er norske myndigheter forpliktet til å sikre at adopsjon skjer til det enkelte barns beste og hindre at adopsjonsvirksomhet kan utnyttes av noen til bortføring og handel med barn. FNs barnekonvensjon åpner for internasjonal adopsjon som et alternativ for barn som ikke på noen egnet måte kan få tilfredsstillende omsorg i sitt hjemland. For at adopsjon overhodet kan finne sted, må det være slått fast at barnet kan adopteres etter opprinnelseslandets lovgivning og at

mulighetene for å anbringe barnet i opprinnelseslandet er nøye undersøkt.

Et av hovedformålene med Haagkonvensjonen er å etablere et system for samarbeid mellom landene for nettopp å sikre at de nevnte garantier blir respektert. Haagkonvensjonen slår fast at ansvaret for internasjonal adopsjon må deles mellom opprinnelseslandet og mottakerlandet. Konvensjonen har detaljerte regler for hvordan gjennomføringen av adopsjonsformidlingen skal foregå. Hvert land skal blant annet utpeke en sentralmyndighet. Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet (Bufdir) er utpekt som den norske sentralmyndigheten etter konvensjonen.

Opprinnelseslandet skal i følge konvensjonen sikre at barnet kan adopteres til utlandet, herunder at nødvendige samtykker er gitt av berørte personer og myndigheter. En viktig oppgave for mottakerlandet er å sikre at adoptivsøkerne kan gi barnet et godt og varig hjem. Konvensjonen forutsetter at samarbeidet mellom landene er basert på tillit.

Haagkonvensjonen har vist seg å være et særdeles praktisk og egnet redskap for samarbeid mellom landene, også ut over den enkelte adopsjonssak. Hele 73 land har hittil sluttet seg til konvensjonen. Av disse er omtrent like mange opprinnelsesland som mottakerland. Gjennom konvensjonssamarbeidet kan også spørsmål av mer generell og prinsipiell karakter tas opp til drøftelse mellom landene i mellom. Jeg er derfor opptatt av å følge med i og bidra til utviklingen av dette samarbeidet.

3 Om spørsmålet knyttet til norske myndigheters rolle når det gjelder å etablere adopsjonssamarbeid med andre land

Jeg legger til grunn at stortingsrepresentantenes forslag om at norske myndigheter bør ha en mer aktiv rolle når det gjelder å etablere samarbeid med opprinnelsesland for å tilrettelegge for adopsjonsformidling av barn fra utlandet til Norge, utgjør en sentral del av forslaget i dokument nr. 8:93 (2006-2007). Jeg velger derfor å behandle denne problemstillingen først.

GJELDENE ORGANISERING OG ANTALL UTENLANDSADOPSJONER

Slik norske, og for øvrig også de andre nordiske lands myndigheter har organisert arbeidet med internasjonal adopsjon, er adopsjonsmyndighetenes hovedoppgave todelt. Myndighetene skal ikke bare legge forholdene til rette for forsvarlige ordninger

når det gjelder adopsjon, men skal også føre tilsyn og kontroll med at virksomheten gjennomføres i samsvar med det enkelte barns beste og at den ikke drives med økonomisk vinning for øye. Selve adopsjonsformidlingen av barn fra utlandet skjer gjennom private organisasjoner som har fått myndighetenes tillatelse til å drive slik virksomhet. Gjeldende organisering forutsetter gjensidig tillit og et godt samspill mellom organisasjonene og myndighetene. En slik organisering er også i samsvar med Haagkonvensjonen som anerkjenner at godkjente organisasjoner har oppgaver med adopsjon over landegrensene.

Utenlandsadopsjon utgjør i dag hovedtyngden av antallet gjennomførte adopsjoner i Norge. I verdenssammenheng har vi fram til det siste vært ett av de land som har mottatt flest utenlandsadopterte barn, sett i forhold til folketallet. I følge Bufdir ankom i 2004 706 adoptivbarn fra utlandet gjennom de tre norske godkjente adopsjonsorganisasjonene, Adopsjonsforum, Verdens Bara og InorAdopt. I 2005 var tallet gått ned til 582. I 2006 var tallet nede i 448. Også i Sverige og Danmark har det den siste tiden vært en nedgang i antallet utenlandsadopsjoner. Sverige mottok 879 barn fra andre land i 2006, mot 1 083 barn i 2005.

Danmark hadde 448 utenlandsadopsjoner i 2006, 586 adopsjoner i 2005 og 527 adopsjoner i 2004.

For å sikre forsvarlig adopsjonsformidling, må organisasjonene oppfylle en rekke krav nedfelt i adopsjonsloven og forskrifter til denne. Også Haagkonvensjonen stiller krav til en adopsjonsorganisasjon. Det kreves blant annet at organisasjonen bare kan opptre i opprinnelseslandet dersom myndighetene i både opprinnelseslandet og mottakerlandet tillater det. Ansvar for å gi formidlingstillatelse er etter adopsjonsloven lagt til departementet. Bufdir er delegert myndighet til å avgjøre søknadene om formidlingstillatelse som førsteinstans. Departementet er klageinstans over Bufdirs vedtak.

Den enkelte organisasjon tar på bakgrunn av sin kunnskap og erfaring, initiativet til å inngå samarbeid om adopsjon med ulike land. Deretter søker de myndighetene om en konkret formidlingstillatelse fra dette landet. De tre organisasjonene samarbeider i dag aktivt med til sammen 14 land. Usikkerhet med hensyn til hvorvidt adopsjoner kan gjennomføres på en tilstrekkelig betryggende måte i samsvar med barnets grunnleggende interesser, har vært avgjørende når norske myndigheter har gitt avslag på søknad om formidlingstillatelse for nye land. I enkelte tilfeller har det også vært et spørsmål om adoptivsøkerens sikkerhet ved henting av barnet og om utilstrekkelige opplysninger om barnets bakgrunn og helse. I Sverige er 7 organisasjoner gitt myndighetenes tillatelse til å drive adopsjonsformidling fra utlandet. Disse organisasjonene har formidlingstillatelse på til

sammen 29 land. Når det gjelder Danmark er 2 adopsjonsorganisasjoner gitt formidlingstillatelse. I 2006 ankom det barn fra 16 land til Danmark. Det er verdt å merke seg at antall opprinnelsesland ikke nødvendigvis gir flere adopsjoner, jf. at for eksempel Danmark gjennom årene har ligget lavere i antall adopsjoner enn Norge.

Samtidig som adopsjonsorganisasjonene søker å etablere, utvide og vedlikeholde etablert samarbeid med opprinnelsesland, betjener de et stort antall søkere som er i ulike faser i sin søknadsprosess. De gir generell informasjon om adopsjon og informerer søkerne om forhold som har betydning for deres sak. De gir søkerne råd om valg av land og bistår dem gjennom hele adopsjonsprosessen i Norge og i barnets opprinnelsesland ved deres kontaktnett i landene. De sørger også for at adoptivsøkerne blir tatt i mot når de kommer til opprinnelseslandet for å hente barnet sitt. Organisasjonenes deltakelse i prosessen er derfor en forutsetning for at barn formidles til Norge på en betryggende måte. Rent unntaksvis kan det bli gitt forhåndssamtykke til å adoptere utenom godkjent adopsjonsorganisasjon.

Det har sjelden vært aktuelt for Norge å inngå samarbeidsavtaler med opprinnelsesland på myndighetsnivå. Haagkonvensjonen er ansett som det nødvendige og tilstrekkelige verktøyet i denne sammenheng. I forhold til opprinnelsesland som ikke er tilsluttet Haagkonvensjonen, har norske myndigheter vært opptatt av at prinsippene i Haagkonvensjonen legges til grunn for samarbeidet. Det er bare rent unntaksvis at et opprinnelsesland har krevd slik bilateral adopsjonsavtale. Har spørsmålet vært reist, har det hatt sin bakgrunn i at en adopsjonsorganisasjon har ønsket et samarbeid med vedkommende land og landet krever slik avtale. Dette er for eksempel tilfellet for Vietnam, hvor vi nå søker å inngå en avtale om adopsjon.

BARN TILGJENGELIG FOR UTENLANDSADOPSJON

I særlig de største opprinnelseslandene som våre tre adopsjonsorganisasjoner har et samarbeid med, ser det ut til at antallet barn frigitt for adopsjon til utlandet er på vei ned, samtidig som flere og flere mottakerland ønsker å etablere adopsjonssamarbeid med de aktuelle opprinnelseslandene. Utviklingen synes derfor å gå i retning av at enkelte opprinnelsesland samlet sett mottar langt flere søknader enn det er barn tilgjengelig for adopsjon. Behandlingstiden øker derfor i opprinnelseslandene, noe som fører til at ventetiden for adoptivsøkerne kan oppleves som svært lang og uforutsigbar.

Adopsjon er ofte et kontroversielt og følsomt politisk tema i opprinnelseslandene. Som regel har de et klart mål om å holde utenlandsadopsjoner på et lavt nivå, til fordel for flere nasjonale adopsjoner.

Norge, i likhet med øvrige mottakerland, er avhengig av den utvikling som til enhver tid finner sted i barnas opprinnelsesland. Dersom det foretas endringer i opprinnelseslandets regelverk for hvilke søkere landet ønsker skal bli gitt prioritet ved tildelingen av barn, må norske myndigheter og adopsjonsorganisasjonene, etter min mening, forholde seg lojalt til de nye kravene. Jeg viser til at Haagkonvensjonen forutsetter at adopsjonene gjennomføres i et nært samarbeid mellom landenes sentralmyndigheter og med respekt for det enkelte lands lovgivning. Et manglende samsvar mellom antallet barn tilgjengelig for adopsjon og antallet adoptivsøkere, skaper imidlertid nye utfordringer for organisasjonene og ikke minst myndighetene i både opprinnelseslandene og mottakerlandene i tiden som kommer.

NÆRMERE OM NORSKE MYNDIGHETERS ROLLE INTERNASJONALT

Etter min mening vil ikke manglende samsvar mellom antallet barn tilgjengelig for adopsjon og antallet adoptivsøkere endres om norske myndigheter skulle bli tillagt en mer direkte rolle i etableringen av adopsjonssamarbeid med opprinnelsesland. Denne situasjonen vil for en stor del bero på hvor mange barn opprinnelseslandet til enhver tid frigir for adopsjon til utlandet. I opprinnelseslandets vurdering av om et barn skal frigis for adopsjon eller ikke, er det opprinnelseslandets regelverk og det enkelte barns behov som er avgjørende. Bufdir opplyser at en av hovedforklaringene på at antallet utenlandske adoptivbarn til Norge går ned, er at våre viktigste adopsjonsland ønsker å ta vare på de aktuelle barna innenlands. Økonomisk vekst og velstandsutvikling har gjort nasjonale omsorgstiltak mulig, og dette blir prioritert politisk i disse landene.

På den annen side er det svært viktig at Norge som mottakerland er en aktiv deltaker i utviklingen av feltet. Ulike spørsmål kan best løses ved et direkte samarbeid mellom sentralmyndighetene etter Haagkonvensjonen, slik konvensjonen legger til rette for. Generalsekretæren for Haagkonferansen for internasjonal privatrett skal i henhold til Haagkonvensjonen med jevne mellomrom kalle sammen en spesialkomisjon med formål å gjennomgå anvendelsen av konvensjonen i praksis. I denne sammenheng har Bufdir som sentralmyndighet en svært viktig rolle når det gjelder å ta opp spørsmål og delta i drøftinger internasjonalt om ulike tema knyttet til utenlandsadopsjon.

Vår sentralmyndighet er i så måte en aktiv bidragsyter. Jeg kan nevne at Norge nylig fikk henvendelse fra Sekretariatet ved Haagkonferansen for internasjonal privatrett der vi ble bedt om å delta i en rådgivningsgruppe for å bistå myndighetene i Guatemala med implementeringen av Haagkonvensjonen.

Bufdir deltar på Norges vegne, og gir dermed et viktig bidrag til at adopsjonsformidlingen fra dette landet skal kunne skje på en forsvarlig og smidig måte. Jeg kan også nevne at Norge ved Bufdir deltar i en arbeidsgruppe ledet av Sekretariatet ved Haagkonferansen for å utforme en veileder til praktisk hjelp ved implementeringen og praktiseringen av konvensjonen.

Bufdir har også jevnlig utstrakt kontakt og samarbeid med de andre nordiske sentralmyndighetene. Bufdir deltar på møter med sentralmyndighetene i de europeiske landene. På denne måten holder Bufdir seg oppdatert når det gjelder andre lands regelverk og for øvrig om utviklingen på feltet. Bufdir tar ved behov også direkte kontakt med myndighetene i de ulike opprinnelseslandene Norge har et adopsjonssamarbeid med. Bufdir gjennomfører informasjons- og tilsynsreiser til landene. Selv om disse reisene er ressurskrevende, er det viktig at norske myndigheter besøker det enkelte opprinnelsesland for å undersøke hvordan organisasjonenes virksomhet drives i landet. Dessuten er det nyttig å etablere god kontakt med sentrale adopsjonsmyndigheter i opprinnelsesland av hensyn til det videre samarbeidet.

4 *Nærmere om spørsmålet som gjelder søknad om adopsjon av et barn fra utlandet*

Jeg oppfatter at forslagstillerne mener at adopsjonsprosessen for de enkelte søkere er for omstendelig og at retningslinjene for undersøkelse og godkjenning av adoptivhjem er for restriktive.

Etter min mening må samfunnet så langt råd er, sikre at hver adopsjon skjer på en forvarlig og etisk god måte, og at barnet kommer til foreldre som er forberedte og vel egnet til å ta hånd om det. Men jeg er opptatt av at også søkerne skal ivaretas på god måte.

GJELDENDE BEHANDLING AV SØKNADEN OM UTENLANDSADOPSJON OG OM SAKSBEHANDLINGSTIDEN

Vår gjeldende adopsjonslov krever at for å sikre adoptivbarnets interesser, herunder at det får et trygt, varig og godt hjem, må alle søkere ha myndighetenes samtykke til adopsjon av et barn fra utlandet på forhånd. Adopsjon er svært inngripende for dem det gjelder, og et adopsjonsforhold kan ikke oppheves. Myndighetene skal derfor undersøke søkerens situasjon i tilstrekkelig grad og herunder få brakt på det rene hvor veloverveid og begrunnet søknaden om adopsjon er. Forvaltningens behandling av adopsjonssaker skal foregå på en god og betryggende måte.

Det er regionene i Bufetat som behandler søknaden om adopsjon som førsteinstans. Bufdir er klage-

instans over regionenes vedtak. Kommunene utreder søkerne ved utarbeidelse av sosialrapport. Når forhåndssamtykke er gitt overtar adopsjonsorganisasjonen den videre behandlingen av søkeres sak i utlandet. Forhåndssamtykke gis for en periode av to år, med mulighet for forlengelse i ett år. Ventetiden fra forhåndssamtykke er gitt, til adoptivforeldrene kan hente barnet sitt, varierer. Bufdir opplyser at for tiden er gjennomsnittlig ventetid på om lag 20 måneder.

Søknad om adopsjon skal behandles av regionene i Bufetat i løpet av tre måneder. Tilsvarende gjelder for Bufdir som er klageinstans. Har søkerne adoptert tidligere, skal ny søknad behandles i løpet av en måned. Målet om effektiv saksbehandlingstid skal imidlertid alltid ses i sammenheng med behovet for å få saken så godt opplyst som mulig. Er det nødvendig å innhente ytterligere opplysninger, vil behandlingstiden kunne bli lengre enn de fastsatte mål. Saksbehandlingstiden i kommunene varierer og er i enkelte kommuner lang. Selv om kommunene har en lovpålagt plikt til å utrede adoptivsøkere, kan de ikke instrueres i deres behandling av adopsjonssaken. Kommunene må likevel følge alminnelige saksbehandlingsregler i forvaltningsloven, men de må også foreta vanskelige prioriteringer i forhold til andre saker.

Haagkonvensjonen har bestemmelser om hva som skal belyses i søknaden om adopsjon. Søkeres identitet, egnethet til å adoptere, bakgrunn, familie- og helsemessige forhold, deres sosiale miljø og grunnene for ønsket om å adoptere, skal belyses. Konvensjonens krav legger dermed føringer for utredningen av søkerne og hvilke kriterier som skal vurderes ved søknad om forhåndssamtykke til adopsjon av et barn fra utlandet. Konvensjonens krav ligger til grunn for våre krav til kommunens utredning. Kriteriene som er nedfelt i våre gjeldende retningslinjer for undersøkelse og godkjenning av adoptivhjem, samsvarer etter min mening godt med konvensjonens krav.

Sosialrapporten danner et viktig grunnlag for norske adopsjonsmyndigheter når søknaden om forhåndssamtykke til adopsjon skal avgjøres. Opprinnelseslandets utvelgelse av foreldre til det enkelte barn foretas på bakgrunn av sosialrapporten og norske myndigheters godkjenning.

NÆRMERE OM RETNINGSLINJENE FOR UNDERSØKELSE OG GODKJENNING AV ADOPTIVHJEM

Selv om det foreligger objektive kriterier i vår adopsjonslov og retningslinjer for behandlingen av den enkelte adopsjonssøknad, er dette sterkt skjønnspregede saker. Det kreves en helhetlig vurdering av søkerne og deres egnethet, og hva som er til barnets beste. Vurderingene stiller faginstansene overfor vanskelige avveininger. Hver søknad skal behandles grundig, konkret og individuelt. Etter min mening er

det viktig at retningslinjene ikke er for detaljerte, men gir rom for å foreta konkrete og skjønnsmessige vurderinger av opplysningene i den enkelte sak, slik at det kan treffes gode og riktige avgjørelser til beste for det enkelte adoptivbarn.

Forslagsstillerne mener at reglene stadig blir strengere og at muligheter for adopsjon kobles sammen med ulike faktorer som i fremtiden kan gi helsemessige risiko. Når det gjelder kravet til søkeres helse fremgår følgende i retningslinjene:

"Adoptivsøkerne må ha god helse både fysisk og psykisk. Samtidig må det etter en konkret vurdering legges vekt på at foreldrene skal utgjøre en omsorgsenhet. Det må vurderes hvorvidt sykdom kan tenkes å få betydning for søkeres evne og muligheter til å gi barnet tilstrekkelig omsorg og trygghet, over lang tid. Hvis noen av søkerne har hatt en alvorlig sykdom som er behandlet med tilfredsstillende resultat kan det etter omstendighetene bli snakk om å kreve en symptomfri periode."

I kommentarene til retningslinjene går fram at når man krever at søkerne skal ha god fysisk og psykisk helse, er det fordi adopsjonen skal være til det beste for barnet, også for et barn som kan ha spesielle behov og derfor vil kreve ekstra overskudd hos sine adoptivforeldre i lang tid framover.

Bufdir opplyser at regionene i Bufetat behandlet 1 071 slike saker i 2006 og at avslagsprosenten dette året var på ca. 9 prosent. Etter min mening viser opplysningene fra Bufdir en relativt lav avslagsprosent og at de aller fleste søkere faktisk får innvilget sin søknad om forhåndssamtykke. Jeg gjør også oppmerksom på at gjeldende retningslinjer har vært praktisert snart i en ti-års periode og har i denne tiden ikke vært endret.

5 *Om adoptivforeldres økonomiske rettigheter*

Når det gjelder de økonomiske rettighetene for adoptivforeldre viser jeg til ordningen med engangsstøtte ved adopsjon av barn fra utlandet som ble innført fra og med 1992. Ordningen ble innført for å motvirke en skjev sosial fordeling av adopsjoner knyttet til foreldrenes økonomi på grunn av de høye kostnadene ved adopsjon fra utlandet. Sverige og Danmark har også innført en tilsvarende ordning. De to første årene var støtten her i landet på kr 10 000 for hvert barn som ble adoptert. I 2007 utgjør engangsstøtten 38 320 kroner per barn.

Kostnadene ved adopsjon har lenge ligget på mellom 80 000 til 120 000 kroner. Utgifter til reise og opphold for adoptivsøkerne i barnets opprinnelsesland har da vært inkludert. Bufdir har imidlertid nå opplyst at kostnadene har økt som følge av at det i fjor skjedde en markant nedgang i antallet barn som ble adoptert fra utlandet, samtidig som antallet søkere

har økt. Bufdir opplyser at kostnadene for adoptivforeldrene i år ligger på mellom 110 000 til 160 000 kroner, reise og opphold i opprinnelseslandet inkludert. Hovedårsaken til økningen er at adopsjonsorganisasjonene har færre familier å fordele utgiftene på og at de må heve sine gebyrer for ikke å komme i underskudd i sine budsjetter. Men også andre faktorer som for eksempel den generelle lønnsøkningen og opprinnelseslandenes økte gebyrer, forklarer kostnadsøkningen.

Engangsstøtten ved adopsjon av barn fra utlandet vurderes fra år til år i forbindelse med behandlingen av statsbudsjettet. Et forslag om å heve engangsstøtten må ses i sammenheng med andre prioriterte oppgaver og bør etter min mening vurderes i den ordinære budsjettprosessen.

I forhold til spørsmålet om foreldrepenger, gjelder i hovedsak de samme prinsippene både ved fødsel og ved adopsjon. Forskjellene er at stønadperioden ved fødsel er tre uker lengre og at mor skal ta ut ni uker av stønadperioden i forbindelse med fødselen; tre uker før og seks uker etter. Kravet om at mor må ta ut foreldrepenger i tre uker før fødselen og de første seks ukene etter fødselen, er satt ut i fra medisinske grunner og gjør at foreldrene ikke står fritt med hensyn til hvem som skal starte stønadperioden. Det er ingen del av denne stønadperioden som er forbeholdt adoptivmoren. En adoptivfar kan derfor starte sin stønadperiode umiddelbart etter omsorgsovertakelsen. Foreldrene står dermed friere til å organisere og dele stønadperioden slik de selv ønsker ved adopsjon.

6 Konklusjon

Som vist ovenfor mener jeg at det ikke er holdpunkter for å si at gjeldende regelverk på adopsjonsområdet ikke fungerer etter sin hensikt og at saker dermed ikke behandles forsvarlig og tilfredsstillende. Likevel mener jeg at det er flere forhold som tilsier at det er grunnlag for å foreta en generell og helhetlig gjennomgang av adopsjonsfeltet.

Adopsjon er ofte gjenstand for debatt i media. Det settes her særlig fokus på adoptivsøkernes rettigheter til å adoptere. Hvordan det går med adoptivbarna i deres nye familie har også vært tema. Likeledes har det vært tatt opp av flere hvor problematisk et adopsjonsforhold kan utvikle seg, og at barna er

overrepresentert i hjelpeapparatet. Et annet tema har vært "kjøp og salg"-problematikken ved utenlandsadopsjon og myndighetenes tilsynsansvar i denne forbindelse. Det har, som nevnt ovenfor, gjentatte ganger vært satt sterkt fokus på adoptivforeldrenes kostnader ved adopsjon og behovet for å heve engangsstøtten.

Stortinget har de senere år drøftet og tatt stilling til flere viktige spørsmål knyttet til adopsjon. Innarbeiding av kapittelet i adopsjonsloven som regulerer formidlingen av norske og utenlandske adopsjoner, og Norges ratifikasjon av Haagkonvensjonen om vern av barn og samarbeid ved internasjonale adopsjoner, kan nevnes i denne forbindelse. Videre er det innført nye regler om stebarnsadopsjon i registrert partnerskap. Nylig ble et tilbud om adopsjonsforberedende kurs for førstegangssøkere igangsatt. Jeg viser også til at departementet i mai i år har sendt ut et høringsnotat om felles ekteskapslov for heterofile og homofile par. Det foreslås i høringsnotatet at homofile ektepar skal kunne bli vurdert for adopsjon på lik linje med heterofile ektepar.

Det er imidlertid svært lenge siden det har vært foretatt en helhetlig gjennomgang av adopsjonspolitikken som setter adopsjonsinstituttet inn i en bredere faglig og samfunnsmessig sammenheng. Jeg mener derfor at tiden nå er inne til å foreta en nærmere drøfting av de mange ulike sidene ved adopsjon, herunder hva som ligger i formålet med adopsjon i dag, og hva det offentlige ansvar bør være i denne forbindelse. En slik gjennomgang vil gi mulighet til å utdype og belyse kompleksiteten i de problemstillinger som naturlig reiser seg i forbindelse med adopsjon. En synliggjøring av barneperspektivet vil i denne sammenheng være vesentlig. Jeg er særlig opptatt av hvordan det offentlige og de private organisasjonene bedre kan komme i møte det store antallet søkere som ønsker å adoptere. Gjennomgangen vil blant annet også gi mulighet til å se nærmere på kravene norske myndigheter stiller til adoptivsøkere i lys av kravene utenlandske myndigheter setter til de samme søkerne. Videre vil en slik gjennomgang kunne gi en samlet oversikt over den kunnskap vi i dag har om adopterte og deres familiesituasjon. Den vil naturlig også omfatte innenlandsadopsjonene.

Jeg vil på denne bakgrunn ta de nødvendige skritt for å få igangsatt en slik gjennomgang.

